

Sy-li spěwat,
Pilnje džětať,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwat
Swěrnje džělať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će. F

• Sserbske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 22. junija 1924.

Čitajće a nakład Čsmolerjez knižicziščežerńje a knižarńje šap. družjt. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wulhadža lóždu šobotu a plačzi na měřaz 10 stotych pjenježtow.

Na 1. njedz. po šwj. Trojizy.

Wostajncze w mojej lubosći
(sczenje šwj. Jana 15,9).

Nad šnitskownymi hlownymi wrotami Jerusalemskeho templa bě škoty winowj pjenk powižnjeny, kotryž šo lěto wot lěta dale wiješe a pschězo bohatschishe plody nješeshe. Mějachu mje-nizy ša dobry škutk, ša tónle winowj pjenk nowe halošy, nowe łopjena, nowe kicze abo tež jeno jahody ša jenu kicž woprawač. Tak roscješhe škota wijenka pschězo wjazy psches marmjelowu přědkowu murju templa, wobšwědczenje pobožneho woporlneho šmyšljenja a hnydom šnamjo wutrobneho šjednoczenja židowšesje wošady.

Temule winowemu pjenkej pschijamkny Jesuž jenu šwojich pošlednych řečow, kotrež w pschitwačkach Jerusalemskeho templa džeržeshe. Šsebje šameho je tehdom winowj pjenk mjenowal; porńjo temlowemu, kiž bě pschi wšchěj drohotnosći a wšchēm škotym blyšchczu jeno džělanj, prawy, žiwy winowj pjenk. A jeho wučozomizy, kotrymž njebě móžno, k rosczenju škoteje winoweje kicze něšhto pschinoschecž, běchu ša to halošy na nim, wěrnym wi-nowym pjenku. Wutrobna lubosć, kotraž jeho je šwojimi wu-čozomnikami šjednocješhe, pschinjěše jich do žiweho šwjaska s nim, tak šo pschi šlabosći tola žiwjenje a rosczenje psches njeho do-štachu. Šdyž bychu nětk jeno w tejle lubosći wostali! Potom běšhe wšchitko derje, kaž čžežki a čzowow chyzishe tež pschichod byč. Tehodla žyłe prošćenje a napominanje, haj škutkowanje Jesu-šowe pošledni wječor w šřjedza mjes šwojimi wučozobnikami na to jeno pokáže:

„Wostajncze w mojej lubosći!“

Šacž dotal njeje jich ženje tak prošyl. W tuchle šbožomnych lětach, hdyž běchu s Jesužom hromadže byli a šo pschězo hlubšcho do prošumjenja jeho powješče a jeho wošobny dobyli, bě šo jich lubosć k njemu šhlubšchila a pošylnila. Nětk pak čžaka na njeho šřchiz je šwojej čžwilu, je šwojim poniženjom, je šwojej hańbu a šwojim šaflecžom, a na nich čžakaju šnitskne šawitosče a ša-čzmozjenja a potom, hdyž šu šo šašo wunamakali, čžežke bēdženje s njepšchecželskim šwětom. Njedyrbjeshe šo tu jich dotalny šwjast s nim rostorchncž? W štarosći wo šwojich wučozobnikow ma Jesuž jeno tu proštwu: „Wostajncze w mojej lubosći!“

Najch šbožnik dženska štarosčiznje na naš hlada a naš prošy. Šak wón šwoju proštwu mēni? Najpředy: „Wostajncze w lu-bosći, kiž mam ja k wam. Ša waš lubuju. Šdyž by šo wam šdacž chyzlo, šo je waš moja lubosć wopušchčizka abo šo je bjes-mózna, njewěrcze to. Wostajncze w mojej lubosći.“ W tuchle nastupanju je nam proštwu našeho šexta najšřěbnjšcha. Jesuž je a wostanje šakad našeshe nadžije. Lubosć Jesušowa je a wo-štanje najšřětljšhe měšino w šwěrcze. Šana njeh tež žyłe čžemna nóz njentóže ju šacžmicž. W njej namakamy my šmužitolež psche-čžitwo čžemnosći nješrosčlitych podacžow šoko wokolo naš a pschěčžitwo čžemnosći rošdwojenja a hřěcha šnitskach w naš. Lu-bosć, kotraž je w Jesužu k čžlowjekam pschijšchla, naš pschězo šašo přčžima a naš wjazy njepušchčzi. Šdyž šo nam šdadža byč šwět a čžlowjekajo bjes lubošče, namakamy w Jesušowej lubošći, šchtož naš šašo porjedži. Ššylna, šhutna, šwjata lubošć to je, kotraž wjele we naš šidži, ale našchu dušchu, najšřěpshe šchtož ma-my, pyta a wušwobodži a šrowe a čžiste a wješole čžinicž

chze. Tule luboscj je Jezus jim psches nohimnje a psches hwojate wotkasanje na najkhtutnijcho wobkhwedczit, je ju psches hwojercz na fchizju zykemu czlowjestwu njeruwahajiwje sjewit. Teho dyr- binty so netkle dzerzecz. Jezus nam praji: „Kaz nje moj Wot- czej lubuje, tak ja was lubuju. Won njeje nje s mjehfej, blodkej, struchlej luboscju lubowal. Won je nje lubowal se hylnej, khtutnej, hwojatej bojitej luboscju, kotraz polozi wjele, haj wshitto na mnje, dofelz nje tak jara lubowasche, a da mi najwjetishe bolosce njeicz, bol wo hweta hrech. Njemysleze bebi, so je luboscj smreka, hdyz won was kruzce pschima a psches czeze czahty wjedze a na was czeze a wopory polozi! Wmiceze wjele bole ia snamjo jeho lubo- scje, kiz chze was woczahnycz psches krutoscz f wulkemu nadawkej. Njeskozce waschu weru! Wostajncze w mojej lubosczi!

To potom tez rekla: Wostajncze w lubosczi ke mni! Wascha wutroba je so mi w jahorjenym podaczu pschisamka. Wy scze nje sledowali. Tehodla, wostancze pola mje, hdyz moj pucz hinaf dze hacz scze wy bebi myslili a pscheli, hdyz ja moje kralestwo hinaf twarju, f druhimi hredkami a w drugej myfli! Wy budzeczce so pohorschowacz nade mnu. Njemozu to pschemen- nicz. Ja tez wem, so budzeczce, hdyz ia mnu khodzicze, so iamotacz a padnycz. Ja wem, so budze wam hwet czezo czinicz, mje lubowacz, a spytacz, was wote mnje prjecz torhnycz. Nadbeho- wanja smejecze zafornje czeze. Wshitto to wem, a njemozu wam salutowacz. Ale proschu was: Wostajncze pschi wshem tym w mojej lubosczi. Njedajcze zedzenju po mni we was wumrjecz! Pscheczerpcze! Dzerzeczce moje kasnje! A hdyz njemozeczce je dzer- zecz, hdyz padnjeczce, stajnczo saho a pojczce saho ke mni.

Haj, tez w naschey wutrobje widzi nasch sboznit sproznoscje a wobczecznosce. Woschewjenja nihde njenamakamy kaz pola Jesufa. Jeho snajemy jako mischtra wery, jako sboznika a wu- mizerja, won je dobry pastyr, won ton prator lekar. Jeho luboscj je kozdemu bliska, thornym a stornym. Tez hichce ja shubje- neho hyna ju ma a ja njepscheczelow so modli. Lubujmy jeho, pschetoz won nas prjedy je lubowal.

A skoncznje rekla: Wostajncze w mojej lubosczi tez: W o- st a j n c z e m j e s s o b u w l u b o s c z i, kotruz pola mje widzi- cze a wuknjeczce.“ Tehdom njeje Jezus stadleschko wuczomnikow psched woczomaj mel, kotrez je pschesjene, kotrez so bratrowizy sro- stymy a sczerplawje so snjeke. Jeho myhle dzechu wjele bole na wshelake woschewnosce hwojich wuczobnikow, kotriz so husto tak czezo snjekechu, hdyz jedyn chyzsche wjetischi bocz hacz druzi, tak wotre be husto jch budzenje, a dale dzechu jeho myhle na wshitte czerpjenja, kotrez njepscheczelnj hwet ia pozlow luboscje pschi- hotowa. Tule staruscj da jeho prokhez: Lubujcze so mjes hovu. Wodajcze jedyn druhemu hodom dzekacz krocj hodom krocj. Ps- fkiecze druhemu rufu, hdyz je padnyl. Bombajcze bebi, hdyz je jedyn pscheklabny. Njesawidzce bebi, hdyz ma jedyn wjetischi dar abo rjetischi wuspch. Sasamkeze hwoju duschu hidze a wjeczi- wosczi! Zohnujcze, hdyz was hwarja! Wopolasajcze dobrotu, hdyz wam steho czinja! Wy dyrbicze mojeho Wotza kralestwo twaricz, to mozeczce jenoz, hdyz wostanjeczce w smyhlenju luboscje.

Spodzawnje, Jesufa je hida morika, ale jeho duscha wosta hwobodna wot hidy. To bebi tez wot hwojich wuczomnikow zada: hidze njehmedza hwoje dusche pschewostajicz. Lohko njeje, bjes hidy wojowacz. Tez hwoj. japoschtolkej Pawolej je w hwojich listach netotre hlowo wujelo, kotrez njeb f luboscju date. Ale Jezus bebi to wot nas zada: Wostajncze w mojej lubosczi! W hweczce dyrbinty stacz, naschu drohu scheschizjanistru wernu wusnacj, naschu rjanu ewangelsku wernu sakitacz, a tola njehmedmy pschisfluschnoscjow sabycz, kotrez mamy jako wuczomnizy Jesufowi.

To njeje lohko a njepschindze kamo wot so. Ale prai mi, hdy je so dobre a werne ras bjes wojowanja dato. Eso roszh- nujo je f hwojim pozlam to hlowo prajit. W duchu chyzsche pola nich wostacz. Won jim pomhasche w japoschtolstkim a czerpjet- skim ziwjenju. Je nasche polozenje a nasch nadawot czezhchi? Abo je moz jeho ziwjenja flabichi a khudischi? Schto wericz nje- moze a njecha, njech spyta sprawnje a khtutnje, prostwoje Jesufowe „Wostajncze w mojej lubosczi“ tez w hwojim powolanju, w hwo- jim domje, w hwojej woschadze pschluchacz. Budze so jemu dostacz, niz w blyschczatej dokonjanosczi, ale po tej merje jeho mozny a dara. A luboscj Jezufowa budze naschu luboscj zohnowacz. Samjen. R. w. S. W.

Zohnowanje Boze.

Ach, tivoje zohnowanje
Staj f naschey khudobi!
Njech kozde lube ranje
Kaz i nowa wobdari!

W ewangelskich sakskich zywjach je so isidzemu njedzeli swjetscha wo zohnowanju predowalo, kiz trojenniczki Boh nam dawo. Sa naschich wotzow be hlowo „zohnowanje“ jene f naj- krafnischich a najwaznischich hlowow, kiz berbska recz ma. Stowo be jim nimomery lube, be jim kaz hwojate. Tola njenakozowasche so hlowo zohnowanje jenoz w zywjach abo w modleskich ho- dzinach, ne, wshudze w ludu be blyschecz, wotkach na polu, nuts- fach w domje, kamo w hrodze, pschi dzele a prozy, we wjehelu a jrudobi, mjes starymi a mlodymi, mjes czeledzu a hospodarjami. Woschewje rad by hlowo f maczerneho erta saklinczate w komorzy peknych dzecz. Kelko wutrobneje radojce by potom pschi tutym hlowje na wobliczu hwernerje maczerje wotpoczowalo!

Naschi berbszy wotzowo mejachu hwojate, njehablate pschewwed- czenje a weryazy, pobožni Sserbjo jo hichceze maju, so je wshcha nascha proza wot ranja hacz do wjeczora bjes Bozeho zohnowanja zyle podarmo. Tehodla pschewe saho w ziwjenju na Boze zohno- wanje spominachu, ja nje so dzakowachu, wo nje sa pschichod pro- schachu. Sak rady spewachu je hwojich spewaschich kerslusch 531:

Na Boho so spuščeczecz mamy,
Na njeho, hdyz pohladamy,
Won nas psche wshcho zohnuje!

Boze zohnowanje be sa nich moz, radojcz, pschynjenje, be wulke kubo a bohatswo, kotrez zenje parowacz nochzychu. —

Besche psched netotrymi njedzemi. Schoreho bech wophtal. Nan f domu, ziwnosczet, nje hacz f hwojemu polu pschewo- dzesche. Sa lekom be polo schowane. Dohko be hneh na nim lezal. Jako be skoncznje rostat, f rozki wjele wjazy woshladacz njeb. „Tu chyzch hizo wshcho podworacz“, dzesche ziwnosczet ke mni. „Dzak budz Bohu, so czinit njehym! Sak je so tola Boze zito sapjenkowalo. Storo nochzyl woczomaj wericz. Wshcho so seleni. Tu widomne Boze zohnowanje posnaju.“ — Znjam so blizimny. Zne hu cza, kiz zyle woschewje moznje Boze zohnowanje sjewja. Sak morise zolmy pod wicherom so Boze zito we wetisku zolmja. Se hwojimi lubosnymi kersluschkami staj schlowronczk a pozpula kloski f trubjellow wuspewaloj.

Woczko plawa sradowane
Psches was, pola zohnowane!

Kaz sahrodka Boza jo nasch berbski kraj. A hdyz czorne nro- czele na znjach abo do znjow kaz murje na njebju steja, potom so je hwernych wutrobom modlitwa f Bohu sbcha:

wobliczi so podžel jenotliwego po dofhodnym dawku. Tutón budže drje pšhes zylu wožadnu jenať wyžoťi abo nišťi, a tuž tež zyrhwiny dawť. To, šchtož wožada trjeba, dyrbi tola tež pšchinowacž. Njerunowcže a njeprawda nastanje tam, hdžež fu wožadni se wšchěch móžnych „powolanjow naměšchani, a tam hdžež je so pola něłoho hospodarške pšcheměnjnje stało, tať so fu dofhody wopradowže mjenšche pornjó 1922, — abo tež wjetšche. Šchtož ma je — po hwojich dofhodach j 1922 měrjene — wjetšche, dyrbjal so na to hóršchicž, so zyrhwiny dawť je pšchematy, abo lěpje, dyrbjal jón dobrowólnje wurunacž! Tajle pšcheměnjnja w dofhodach mašch na pšchitad tam, hdžež je bur, kotryž je 1922 kam hospodarit, kublo wotedal abo pšchedal a tam, hdžež je něčtón, kotryž bě hnadž 1922 j ratarškim pomoznikom, kublo pšchewšal abo kupil. — Dale ma so na to džiwacž, so dyrbja so wšchě pišma dla poniženja zyrhwinskeho dawťa, zyrhwinemu pšchedštejiczerštwu wotedacž, kotrež — a krajne konsistorstwo — rošbudži. — Nimo toho ma so na to džiwacž, so zyrhwine prjódštejiczerštwu teje wožady, kotraž zyrhwiny dawť we wštej wyžoťoscži nješběra a podpjerow trjeba, njemóže dawťowu pjenješ jenotliwym na próštwu niže stajicž — šhiba we wožebje wušnamnych padach, — dofelž njemóže hewat wožada hospodaricž a wobštacž. —

Džen zyrhwjow.

Kaž poslednju niedželu pišachmy, je tukhwilu we Bodelschwinghowym Bethel-Wielefeldže „Džen ewangelskich zyrhwjow Němškeje“ šhromadženy f wulžy wažnym wuradžowanjam. — 16. 6. — Ma jednacž njes druhimi wo šafonju sa „Swjajť zyrhwjow“ (Kirchenbund) a pšchistup ewangelskich zyrhwjowch šjednocženštwow a wožadow a duchownych šwonka Němškeje f njemu; dale wo pšchisamknjenju bratrowškeje gmejny, wo šastojnikach a pjenježnych naležnosčach šwjajťa. To fu pokladne džela, kotrež dyrbja smóžnicž šhromadne a špomozne dželo ewangelskich zyrhwjow sa pšchichod. Nimo toho so tam poškieža wažne pšchednosčki, tať wo „ewangelskim mandželškim a hwojbnym žiwjenju a jeho wažnosčži sa našch čaž“. — Šakška zyrkej je tam šastupjena pšchedny wchěm pšhes f. krajneho biskopa Šhmelša a f. prezidentu krajneho konsistorija D. Böhmu, dale pšhes prezidentu šynody f. dr. Seezen, pšhes 14 druhich šynodalow, pšhes 3 wjednikow a jenu šastupjeťku wulšich zyrhwjowch šwjajťow, jenu wučerku a tjoch dalšich šastupjerjow; njes tutymi je dr. Šropatscheť, šnaty f wožowanja sa ewangelsku šchulu. Bruške zyrhwje fu wěšo wožebje pšhes prezidentow ewangelskeje wyscheje zyrhwineje rady ff. D. Moellera — tutón je šdobom presidenta zyrhwineho wubjeťka — a. D. Raštana. Nimo toho fu hošče pšchitomni, kotřiž wukrajne ewangelske zyrhwje šastupuja, tať f. D. Wehrenpfennig, presidenta wjedništwa ewangelskeje zyrhwje w Čžěšokšlowaškej, f. D. Haase, presidenta ewangelskeje wyscheje zyrhwineje rady we Winje, tehorunja fu tam šastupjene ewangelske zyrhwje w Štřiškej, Šimiškej, Šchwedškej, Danškej, Šchwizy, Amerizy; bratrowška zyrkej je tam hwojeho biskopa Bourguina pošlata. —

Bóh daj, so bychy so wuradžowanja a wšchě džela radžite tať, so fu ewangelskim zyrhwjam f špomóženju a f žohnowanju, Bohu Šnješej pak f čžežči!

Wšchelle f bliska a f daloka.

— Šserbška Boža šlužba w Drježdžanach. Ša poslednju njedželu junija, to je 29. junija, so ewangelszy Šserbjo f Drježdžan a f wokoliny šažo do šerbškeje Božeje šlužby f tutym prošcha. Předomanje a šwjatu špowjedž je f. Njeda f Budyšchjina pšchecželnje na so wšal. Šemšchenje so w Šchizněj zyrhwí popo-

dnju 1/4 hodž. šapocžnje. Dofelž je wotpošlad, šerlušche ja Božu šlužbu šažo čžšchecžecž, njeje nušne, špěwarške šobu pšchintješč. Wo bohaty wopyt so sa předomanje, wožebje pak tež sa wobdželenje sa Božim šlidom naležnje a wutrobnje pražy.

— Šserbške špěwarške. Šomišija, kotraž ma tuto wulžy wažne dželo špěchowacž a dofonjecž, je wušwolena. Pšchi pšchodnym rošwucžowazym pošedženju šerbškeje předarškeje konferenzy šmėje šebi tuta šomišija pšchedšydu wušwolicž. Šod nawjedowanjom tuteho rošdželi a šarjaduje a šapocžnje potom hnydom šwaje dželo.

W Budyšchjine běchu šchwórtk po šwjatkach duchowni šužičkeho zyrhwinskeho wošreša šhromadženi f šlownej konferenzy, šnadž f pošlednej, kaž jeje pšchedšyda, f. tajny zyrhw. rada Šosenfranz, wupraji. Še móžno, so f 1. haprleji 1925 šakška zyrkej nowu wuštwu pšchewšnje a so f nowa šarjaduje. Š tym rošbije so dotalny wulš zyrhwiny wošreš Šužizy do njenišchich. Š tym fu Šserbjo štajeni f nowoh pšched to prašchenje šerbškeho šuperintendenty. Wono je potajkim na čažu, so Šserbja hwoje prawa hladaju! Šezernent sa Šužizu, f. šonj. rada Šinter bě tež na konferenzy pšchitomny. Pšchitomny tu wjažy njebě dotalny pšchedšyda sa konsistorialny wošreš, f. wošrešny hejtman f Šostiz, na kotrehož j džakom špomnichmy.

W Šubiju je dženska, kaž tydženja hižo napomnjene, šhromadžena ewangelska žónka mlodžina f zylše Šakškeje. Ššhadžuje drje so tam 2 abo 3 tyžaz mlodnych holzow, kotrež fu šjednocžene do ewangelskich zyrhwjowch šjednocženštwow. Wožebje šylnje je tam zyle wěšče Šužiza šastupjena. Tuž njech tež dženska ta mlodžina do Šubija dže, kotraž njeje hišchče w tajkich šjednocženštwach, niž najpošledy ta, kotraž nachze wo tajkim ničžo wjedžecž, mēnjo, so je šebi šama došč a so to šwěťne to jene a wšcho! Šopodnju 1/2 3 hodž. pocžehnje šwjedženški čaž na šwjedženške měštno. Šutšje pošdželu pšchisamknju so pšchednosčki a wuradžowanja.

W Šložanach šandženy přeni dženi šwjatkow Šudolphež mandželšaj jara žadny jubilej šwjecžesčtaj, bě to dejmantny šwaž. Šop. po 5 hodž. so wonkach w šahrodže pod čžopšymi pruhami Božeho ššoncžka f nimaj nimale wšchitzy pšchitowšni, f džela f dalokich štron pšchitowatowšchi, f potowšitkowšnym wobdželenjom wješnjanow f rjanemu džaknemu šwjedženju šjednocžichu. Šo wušpěwanju šerlušcha měješche f. f. Ščjerwa = Šufecžanški narččž na wobštarneju, ale tola f Božej hnadu pšchezo hišchče došč čžileju mandželškeju a wudželi jimaj f wutrobnym šbožapšchecžom, tež w njenje zylše wožady, Bože žohnowanje. Š šerlušchowej šchucžku so rjana a hnujaza šwjatocžnosč ššoncžči. Pšched šhěžu bě wješna mlodžina rjane čžešne wrota poštajika, a wšchelake dary lubošče wo wješokym dželbracžu na žadnym jubileju šwědčachu. Čžežke čžakny jubilara nušuja, so by — 82 lětny — kóždy dženi, tež dženska hišchče, w hwojeje šowašni dželak, a kóždy, kiž čžežki šowašški grat šnaje, wě, šchto ma to na šebi. Čžim wjetšcha je Boža hna da, kiž so tu wopokašuje. Šóh luby knješ njech jimaj dale pomha a šwjatow žiwjenja se hwojim dalšchim žohnowanjom mile poššocžuje.

W Šomorškej fu dženska jubilejne šwjatocžnosčje. Šwopominaja tam dženska, so je to 800 lěť šakško, so je biskop Šta Šambbergški kraj sa šchječžijanšku wěru dobyť. Šomorška šprovinzialna zyrkej čže tutón jubilej tež f wožebnym šomnikom wušnamjenicž. Šběraja so njenužy dary jubilejneho džaka po zylm kraju; f tutymi dyrbi so jubilejny dom natwaricž, w kotrymž mohla so zyrkej se hwojimi wšchelatorymi dželami a wuštwami šaměštnicž.

Šištowanje.

B. D. w M.-B. ša 4. p. Š.

Šamolwity redaktor: šarať Šyrgacž w Šošacžizach.